

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně **E. T.**, zastoupené JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2012, č. j. 17 A 60/2010 – 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2010, č. j. DSH/8192/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný výrokem I. zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil výrok A) rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 5. 2010, č. j. OD/4151/10/Pr, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se měla dopustit tím, že dne 21. 9. 2009, kolem 11:45 hod., v obci Lukavice, na silnici č. II/171 v km 8,533 ve směru jízdy od Strážova na Běšiny, řídila motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, RZ 2P1 5972, a při odbočování vlevo, na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo tovární značky VW GOLF 1.8, RZ

3PO 7094, řízené J. M., který pomaleji jedoucí vozidlo žalobkyně v době, kdy to začalo odbočovat vlevo, již předjížděl; v důsledku toho došlo ke střetu vozidel v levé polovině vozovky, ve směru jízdy obou vozidel. Tímto jednáním se měla žalobkyně dopustit porušení § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“); což vedlo k dopravní nehodě, při které vznikla na zúčastněných vozidlech, včetně přepravovaných věcí, hmotná škoda nepřevyšující částku 100 000 Kč. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1500 Kč a bylo ji uloženo uhradit též odpovídající část nákladů správního řízení.

Výrokem B) téhož rozhodnutí byl za vznik dopravní nehody uznán vinným i řidič J. M. Dle něj se dopustil přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích a podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 citovaného zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců; byl též zavázán uhradit část nákladů správního řízení. J. M. podal proti tomuto rozhodnutí odvolání; to bylo výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaného zamítnuto a výrok B) prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.

Rozhodnutí žalovaného v části výroku I. napadla žalobkyně u Krajského soudu v Plzni žalobou; ten napadené rozhodnutí v této části rozsudkem ze dne 16. 3. 2011, č. j. 17 A 60/2010 - 36, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 - 89, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v rámci nového projednání věci rozsudkem ze dne 24. 8. 2012, č. j. 17 A 60/2010 - 108, žalobu zamítl.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku krajský soud nejprve vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou neshledal důvodnou. Dále se pak zabýval tvrzením žalobkyně, že dopravní nehodu způsobil řidič M., nikoliv ona; žalobkyně popírala, že by porušila § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy že by při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci porušila nějakou zákonnou povinnost. Tento žalobní bod shledal krajský soud nedůvodným, přičemž zopakoval argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou v rozsudku ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 - 89. Z tohoto rozsudku se podává, že je zřejmé, že žalobkyně dala znamení o změně směru jízdy vlevo včasným zapnutím ukazatele a současně snižovala rychlost. Zjevně tak splnila první povinnost, kterou zákon v § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu při odbočování ukládá, neboť dala včasné znamení o změně směru jízdy; současné snížení rychlosti je třeba chápat jako jeden z úkonů souvisejících s plněním povinnosti *dbát* při odbočování *zvýšené opatrnosti*. Tyto úkony samy o sobě nicméně nemohly postačovat, aby byla zajištěna bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích při odbočování na místo mimo tyto komunikace. S ohledem na princip tzv. *omezené důvěry* platí, že bylo povinností žalobkyně patřičně se přesvědčit, zda není předjížděna jiným vozidlem, a to v právě rámci povinnosti *dbát zvýšené opatrnosti*, neboť to, že domněle splnila všechny iniciační povinnosti před zahájením samotného manévru odbočení, neznamená, že neměla přiměřeně počítat s tím, že jiný účastník provozu na pozemních komunikacích může svou určitou povinností porušit. Protiprávnost chování druhého řidiče nemohla zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti žalobkyně a tím ji vyvinut. Žalobkyně

pokračování

proto nemohla svalovat vinu jedině a pouze na druhého řidiče, neboť sama svým počínáním taktéž nepochybně porušila pravidla provozu na pozemních komunikacích. I ze znaleckého posudku bylo zřejmé, že žalobkyně odbočovala vlevo v době, kdy již byla předjížděna. Měla přitom reálnou možnost předjíždějící vozidlo vidět, dbala-li by *zvýšené opatrnosti*, jak jí to při tomto manévru ukládá zákon. Této povinnosti mohla dostat minimálně tím, pokud by se včas podívala do zpětného zrcátka a sledovala tak situaci za sebou. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že žalobkyně se měla před započítím odbočovacího manévru přesvědčit o situaci za sebou, což bezpečně učinit mohla; pokud by tak totiž učinila, odbočovací manévr by (při respektování požadavku *zvýšené opatrnosti*) vůbec nemohla zahájit, neboť již byla předjížděna jiným vozidlem.

Krajský soud vyšel z této právní a skutkové argumentace Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalobkyně porušila § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Podle krajského soudu se žalobkyně svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala *zvýšené opatrnosti*, jelikož před samotným úkonem se nepřesvědčila o vhodnosti tohoto úkonu vzhledem k zezadu se blížícímu a předjíždějícímu vozidlu VW Golf, ačkoliv toto vozidlo mohla za sebou registrovat minimálně 116 metrů před místem střetu; svým počínáním žalobkyně ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf.

Nově vydaný rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, opírající se o důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelkou je fakticky tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je ovšem věcí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde tak o vadu, která by bránila věcnému projednání kasační stížnosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že řízení před krajským soudem považuje za zmatečné, neboť soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Krajský soud v napadeném rozsudku deklaroval, že znovu ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., tedy za (domnělého) souhlasu stěžovatelky s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Stěžovatelka sice dne 7. 2. 2011 prostřednictvím svého zástupce vyjádřila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, avšak tento souhlas se vztahoval pouze k prvému rozhodnutí krajského soudu. Souhlas s tímto postupem ovšem neudělila i pro případ nového rozhodování krajského soudu ve věci. Krajský soud před druhým rozhodnutím ve věci stěžovatelce ani jejímu zástupci nezaslal výzvu k vyjádření podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Tím, že tak neučinil a rozhodl ve věci bez nařízení jednání, porušil zásadu ústnosti. Podle stěžovatelky tak nebyly splněny podmínky řízení, a řízení před krajským soudem bylo, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zmatečné. Žalobkyně tvrdí, že byla připravena využít svého práva na ústní projednání věci před soudem a hodlala krajskému soudu při jednání přednést svou argumentaci, v mezích původně podané žaloby.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (první podaná žalovaným, druhá podaná žalobkyní), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je pak kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je, ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., přípustná, neboť se týká výlučně procesního postupu krajského soudu po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem a lze ji tedy připustit k meritornímu projednání.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že jakkoli stěžovatelka podřadila svou jedinou kasační námitku pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. s tím, že rozhodoval-li městský soud i přes nedostatek podmínek řízení (t. j. bez nařízení jednání, při porušení § 51 odst. 1 s. ř. s.), jde o zmatečnost řízení, reálně může uvedená námitka představovat jediné vady řízení před soudem; jde tedy o kasační důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podmínky řízení představují totiž samotný předpoklad meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí, zatímco případná pochybení v procesním postupu soudu při projednávání a rozhodnutí meritorně projednatelné věci spadají do kategorie „prostých“ vad řízení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud rozhodl znovu v meritu věci, aniž by nařídil jednání, respektive aniž by ji obeslal dle § 51 odst. 1 s. ř. s., a dal jí tak možnost se k věci vyjádřit; v tom spatřuje porušení zásady ústnosti. Konkrétně tvrdí, že

pokračování

svého práva na ústní projednání věci před soudem hodlala využít a měla v úmyslu přednést argumentaci, v mezích původně podané žaloby.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že krajský soud po podání žaloby zaslal žalobkyni výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.; tato výzva jí byla prostřednictvím jejího zástupce doručena dne 3. 2. 2011. Přípisem ze dne 7. 2. 2011 žalobkyně, prostřednictvím svého zástupce, sdělila, že souhlasí s tím, aby bylo rozhodováno bez nařízení jednání. Krajský soud poté dne 16. 3. 2011 pod č. j. 17 A 60/2010 - 36 vydal rozsudek, který byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 - 89, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud poté již žádné další procesní úkony neučinil (nezaslal ani stěžovatelce novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.) a bez dalšího rozhodl novým rozsudkem ze dne 24. 8. 2012, č. j. 17 A 60/2010 - 108; žalobu zamítl s tím, že je již vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

Není pochyb o tom, že popsany procesní postup vykazuje vadu, o čemž svědčí i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Například z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, se podává, že „[s]ouhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno.“ Tento názor zastává konstantně i Ústavní soud (například v nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07). Ústavní soud nicméně jednoznačně odlišuje procesní důsledky s tímto deficitem spojené, o čemž svědčí například jeho usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „[c]o se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (...) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídit po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu (...) ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. (...) Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nálezn vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.“ (obdobně viz též usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08). Nejvyšší správní soud tento právní názor ve svém rozhodování následuje, o čemž svědčí například rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, z něhož se podává, že „[p]okud krajský soud rozhodne ve věci bez nařízení jednání poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez nařízení jednání, ani nebyly dány podmínky k rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 s. ř. s., je nutno takový postup považovat vždy za vadu řízení před krajským soudem. Avšak v případě, kdy byly pro věc rozhodné otázky již plně vyřešeny Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu, který je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, po

zrušení jeho původního rozhodnutí již v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení, nejde o takovou vadou řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“

Z citované judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat situaci, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení (dle závazného právního názoru kasačního soudu) povinen se určitými, pro věc rozhodnými, otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat, od situace, kdy již byly naopak rozhodné otázky bezezbytku posouzeny Nejvyšším správním soudem, který je formuloval jako závazný právní názor, čímž krajskému soudu v dalším řízení nezbude žádný relevantní prostor pro vlastní uvážení, a jeho úkolem je jen převést názor kasačního soudu do svého rozhodování, s odpovídajícím procesním vyústěním. Jakkoli je v obou případech opominutí krajského soudu nařít ve věci (znovu) jednání (nebyl-li, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., účastníky řízení udělen opětovně souhlas k rozhodnutí bez jednání), procesní vadou (konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s.), v prvním případě taková vada zakládá hrubé porušení procesních práv žalobce a je vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci jednání bylo nařízeno, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nyní posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi případy, kdy byl krajský soud povinen rozhodnout v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který v předcházejícím zrušujícím rozsudku fakticky vyřešil rozhodné právní otázky; konkrétně šlo o otázku, zda lze k vadě výrokové věty rozhodnutí o přestupku přihlížet *ex officio* nebo pouze k námitce žalobkyně; dále Nejvyšší správní soud vyložil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu a v kontextu tohoto výkladu vyhodnotil jednání stěžovatelky jako jednání porušující toto ustanovení, tj. naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k důkazní hodnotě znaleckého posudku a k možnosti použití úředních záznamů o podání vysvětlení v přestupkovém řízení a konstatoval, že důkazy byly správními orgány hodnoceny podle zásady volného hodnocení důkazů a na základě toho byl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Nejvyšší správní soud tak fakticky neponechal krajskému soudu pro další řízení žádný prostor k vlastnímu uvážení. Krajskému soudu nezbylo, než do svého rozsudku převzít hodnocení právních otázek tak, jak je provedl zdejší soud, přičemž sám neřešil žádnou rozhodnou otázku, ke které by se ještě Nejvyšší správní soud nevyjádřil. Pokud jde o žalobní bod stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, krajský soud jej vyhodnotil jako nedůvodný a převzal svou argumentaci ze zrušeného rozsudku. K této otázce se sice Nejvyšší správní soud dosud explicitně nevyjadřoval, neboť nebyla obsahem kasační stížnosti (ani z povahy věci být nemohla, neboť první kasační stížnost podal žalovaný), je však naprosto zřejmé, že pokud by vyhodnotil napadené správní rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, byl by sám povinen vyslovit nepřezkoumatelnost prvního rozsudku krajského soudu, neboť platí, že „[p]řezkoumal-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou

pokračování

nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Jinými slovy řečeno, Nejvyšší správní soud *implicitě* považoval jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak první rozsudek krajského soudu za přezkoumatelné.

Stěžovatelka postupem krajského soudu, který před vydáním nového rozsudku nenařídil jednání, respektive nepostupoval cestou nové výzvy účastníkům ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., nemohla být reálně zkrácena na svých procesních právech a nejedná se tak o takovou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé. V této souvislosti je třeba upozornit i na to, že stěžovatelkou vznesená námitka nebyla ani dostatečně odůvodněna, co do tvrzení, jakým konkrétním způsobem se popsané pochybení krajského soudu promítlo do jejího právního postavení. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé jen to, že stěžovatelka chtěla na jednání soudu argumentovat v mezích žalobních bodů. Neuvedla však, co konkrétně zamýšlela na jednání krajskému soudu přednést, a jak tím chtěla ovlivnit jeho rozhodování. Pokud stěžovatelka nepředestřela konkrétní důvody, které by odůvodňovaly nezbytnost nařízení jednání, lze jen stěží hovořit o tom, že byla reálně zkrácena na svých procesních právech.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu